

Sygn. akt II C 959/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego (...)

Protokolant: sekr. sąd.W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2020 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko T. J.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanego T. J. kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 959/20

UZASADNIENIE

Pozew z dnia 30 października 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wniosła o zasądzenie od T. J. kwoty 2.364,42 zł wraz

z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 1.999,60 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego. Na uzasadnienie swego stanowiska strona powodowa wskazała, iż pozwany zawarł ze stroną powodową w dniu 21 maja 2018 roku umowę pożyczki, której nie spłacił. Na dochodzoną w toku postępowania kwotę, składa się kwota 1.621,62 zł tytułem należności głównej, kwota 366,82 zł tytułem skapitalizowanych odsetek na dzień poprzedzający dzień złożenia powództwa oraz kwota 374,98 zł tytułem prowizji (pozew k. 4v – 6).

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Ł. przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Ł. (postanowienie k. 7).

Nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydanym w sprawie o sygnaturze VIII Nc 5188/19, referendarz sądowy uwzględnił żądanie powoda (nakaz zapłaty k. 51).

W dniu 23 marca 2020 roku pozwany złożył sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty. W złożonym sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując fakt zawarcia pożyczki. Pozwany wskazał, iż nie posiadał rachunku bankowego, na który została przekazana pożyczka, nie składał żadnego wniosku o pożyczkę (sprzeciw k. 54 – 56).

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach w sprawie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2018 roku została zawarta w drodze elektronicznej umowa pożyczki o numerze (...). Jako pożyczkobiorca został wskazany T. J.. Tekst umowy nie był podpisany przez żadną ze stron umowy. Na mocy umowy pożyczki pożyczkodawca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przelewała kwotę 1.500,00 zł na rachunek bankowy numer (...). Pożyczka została udzielona w ofercie promocyjnej, na okres 4 tygodni, kwota pożyczki do spłaty wyrażała się sumą 1.500,00 zł. Warunkiem otrzymania oferty promocyjnej była spłata pożyczki w czterech równych ratach, każda po 25%. W sytuacji niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków promocji, pożyczkę należy uznać za przyznaną na okres 17 tygodni, gdzie całkowita kwota pożyczki to 1.621,62 zł (wraz z opłatą przygotowawczą – 121,62 zł), opłata serwisowa 374,98 zł, całkowita kwota pożyczki do spłaty – 1.996,60 zł (kopia umowy pożyczki k. 22-25, potwierdzenie przelewu k. 44).

Pismem z dnia 7 lipca 2018 roku strona powodowa wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki ze skutkiem natychmiastowym, wzywając go do zapłaty kwoty 2.001,24 zł (kopia pisma k. 45).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, które to ocenił mając na względzie dyspozycje art. 308 k.p.c., a których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Podstawą dochodzonego roszczenia była umowa pożyczki z dnia 21 maja 2018 roku o numerze (...)- (...).

Na wstępie rozważań poczynić należy uwagę natury ogólnej, a mianowicie zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Potwierdzeniem zasady kontradiktoryjności procesu cywilnego są również przepisy art. 3 k.p.c., 232 k.p.c. i 381 k.p.c. Tym samym onus probandi w przedmiotowej sprawie spoczywał na stronie powodowej, bowiem to powód żądał zasądzenia w toku przedmiotowego postępowania określonej kwoty. Wskazać przy tym należy, iż postępowanie cywilne jest kontradiktoryjne i nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia, wyjaśnienia, wykazania zasadności twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Powinności, o której mowa powyżej, powód nie sprostał, bowiem legitymacja bierna pozwanego nie została udowodniona.

Powód oparł swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury ustawowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., sygnatura akt I ACa 285/12). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki, nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu z powyższej powinności powód wywiązał się jedynie częściowo, gdyż wykazał, że udzielił pożyczki osobie posługującej się rachunkiem bankowym o numerze (...).

Zgłoszony w sprawie zarzut braku legitymacji biernej pozwanego okazał się zasadny. W ocenie Sądu, wobec zaprzeczenia przez pozwanego swojej legitymacji biernej, to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że to T. J. jest osobą, która zawarła umowę i której została udzielona kwota pożyczki. Obowiązkowi temu powód nie sprostał. Powód nie wykazał również, że rachunek bankowy numer (...) należy w istocie do pozwanego, czemu wprost zaprzeczył

T. J.. Tym samym powód nie zdołał udowodnić, że to pozwany był odbiorcą środków pieniężnych przekazanych tytułem umowy pożyczki z dnia 21 maja 2018 roku.

W konsekwencji, zdaniem Sądu przedstawione przez powoda dokumenty nie potwierdziły, że to pozwany skutecznie zawarł umowę pożyczki z dnia 21 maja 2018 roku i że to on był odbiorcą środków pieniężnych przelanych (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Nie sposób zatem przyjąć, że to T. J. był stroną umowy pożyczki stanowiącej źródło dochodzonego przez powoda roszczenia. Biorąc pod uwagę przedstawione wyżej okoliczności, Sąd w punkcie pierwszym wyroku powództwo oddalił jako niezasadne.

W punkcie drugim wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwany wygrał proces w 100%. Dlatego strona powodowa winna zwrócić pozwanemu T. J. poniesione przez niego koszty procesu łącznie w wysokości 900,00 złotych, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. Z 2015 r., poz. 1804).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.